

Drogi Integralnej Odnowy Człowieka – Kościół Królowej Polski i Dominikanie

Pierwszy pieszy szlak Drogi Integralnej Odnowy Człowieka w Polsce znajduje się w Jarosławiu. Poprzednio zaprezentowane zostały pierwsze trzy punktu szlaku. Następnym przystankiem jest Jarosławska Świątynia NMP Królowej Polski.

Początki parafii NMP Królowej Polski bezpośrednio związane są z plebanią położoną na działce należącej do parafii farnej wówczas przy ul. Lwowskiej (obecnie 3-go Maja). Plebania została wybudowana staraniem ówczesnego proboszcza parafii farnej ks. Tomasza Olewińskiego i poświęcona w roku 1894. W czasie I. wojny światowej plebania została bardzo zniszczona. W latach 1924 – 1930 została odrestaurowana staraniem ks. proboszcza Zygmunta Mętki. W latach 60-tych władze miejskie przejmowały kolejne fragmenty zabudowań parafialnych, jednak dzięki ks. proboszczowi Władysławowi Opalińskiemu, który na piętrze urządził kaplicę, udało się zatrzymać plany urzędników. Kolejny proboszcz ks. Bronisław Fila zdołał powiększyć kaplicę i w 1967 roku poświęcona ją pod wezwaniem Najświętszego Serca Jezusowego. Odtąd był już w niej stale przechowywany Najświętszy Sakrament oraz codziennie odprawiane były msze święte. W 1971 roku ks. bp Ignacy Tokarczuk mianował rektorem kaplicy ks. Jana Czajkowskiego z zamiarem organizowania życia duszpasterskiego, a w przyszłości założenia parafii. W tym też czasie Siostry Służebniczki Starowiejskie zamieszkały na parafii podejmując opiekę nad kaplicą. W 1975 roku rektorem kaplicy został ks. Marian Rajchel, który zamieszkał na plebani i podjął systematyczną pracę duszpasterską. Podjęto wówczas również prace przy urządzeniu kaplicy na parterze plebani. Mimo sprzeciwu władz i kar pieniężnych nakładanych na proboszcza nie zrezygnowano z planów rozbudowy kaplicy, co więcej w pomieszczeniach gospodarczych urządzono punkt katechetyczny dla dzieci i młodzież z pobliskich szkół. 14 marca 1977 roku ks. bp Ignacy Tokarczuk dokonał poświęcenia kaplicy, nadając jej tytuł Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski, a kilka miesięcy później przy poświęconej kaplicy erygowano parafię. Ks. Marian Rajchel, pierwszy proboszcz nowej parafii zdecydował o zbudowaniu obszernej kaplicy, dla większej liczby parafian. Wigilia Bożego Narodzenia 1977 roku była okazją do odprawienia pierwszej Mszy świętej w drewnianej kaplicy, którą poświęcono 6 stycznia 1978 roku. Niedługo później pojawiły się plany wzniesienia murowanej świątyni na co władze przystały dopiero w 1982 roku, wtedy też przystąpiono do prac budowlanych. Trzy lata bp Ignacy Tokarczuk dokonał poświęcenia świątyni, a konsekracji ks. abp Józef

Wyłącznie odpowiedzialność za zawartość niniejszej publikacji ponoszą jej autorzy i nie może być ona utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem Unii Europejskiej.

Mikroprojekt finansowany ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach Programu Współpracy Transgranicznej Interreg V-A Polska-Słowacja 2014-2020.

Michalik 20 marca 1995 roku. Teren parafii wzbogacił się również o budynek katechetyczny oraz księgarnie św. Maksymiliana, Dom zakonny Sióstr Służebniczek z ochronką dla dzieci przedszkolnych. Liczne inwestycje przełożyły się również na rozwój życia duchowego i charytatywnego parafii. Powołano wiele wspólnot i grup modlitewnych, Kuchnię im. Św. Brata Alberta wspierającą potrzebujących, a w 1993 roku założono katolickie Radio "Ave Maria". W 1997 roku ks. Marian Rajchel zrezygnował z funkcji proboszcza, a jego miejsce zajął ks. dr Edwarda Chmurę. Pełen uznania dla dokonań poprzednika, nowy proboszcz z wielką gorliwością podjął obowiązki duszpasterskie. Wówczas wiele wysiłku parafianie włożyli w prace remontowe i renowacyjne. W roku 1988 odwodniono budynek świątyni, a rok później wymieniono jej dach. Prace remontowe przeprowadzono również na plebanii i w salach katechetycznych, Kuchni św. Brata Alberta, jedną z sali katechetycznych zaadaptowano na miejsce spotkań i rozrywki młodzieży pod nazwą Klub "Arka Millenium", a po remoncie pomieszczenie w budynku parafialnym przekształcono w Katolicką Poradnię Rodzinną. Niemalym wyzwaniem również finansowym okazało się zagospodarowanie placu przykościelnego i ogrodu gdzie powstał obszerny parking. Ponadto przeprowadzono wiele prac remontowych adaptacyjnych w samym kościele. Obecnie proboszczem parafii jest ks. Krzysztof Szczygielski, który opiece nad placówką poświęca wiele wysiłku.

Z placu parafialnego trasa Drogi Integralnej Odnowy Człowieka prowadzi na drugą stronę miasta, gdzie z daleka widać Jarosławskie Sanktuarium dominikańskie. Jest to piąty punkt szlaku (po którym wraca się do Jarosławskiego Opactwa). Historia tego miejsca sięga XIV wieku. Wówczas Jarosław był zaledwie małym miastem z trzema drogami. W 1382 roku przy jednej z dróg, w sporej odległości od miasta, grupa pasterzy znalazła figurę Matki Boskiej trzymającej na rękach ciało zmarłego Syna.

Prosta figura z polnej gruszy nieznanego autora zadziwiła pasterzy. Zabrali ją i przenieśli do kościoła parafialnego w Jarosławiu, jednak według legendy, nocą figura powróciła na miejsce skąd zabrali ją pasterze. Wierni odczytali ten znak jako życzenie Matki Bożej, która chciała pozostać na „wzgórzu pobożności” – jak nazwano to miejsce. Wbudowano więc drewnianą kapliczkę, w której umieszczono figurę zapewne już wtedy zwaną Bolesną. Niemal natychmiast do „polnej kaplicy” zaczęły przybywać pielgrzymki, których uczestnicy doświadczali wielu cudów zdziałanych przez wstawiennictwo Matki Bożej. Jedną z pierwszych pątniczek była królowa Jadwiga, która w 1387 roku przybyła prosząc o zwycięstwo w bitwie pod Stubnem. Niestety hordy tatarskie w 1410 i 1420 roku splądrowały i zniszczyły kaplicę. Mimo pożaru kaplicy figura Matki Bożej cudownie ocalała, zyskując w ten sposób jeszcze większą sławę. W 1421 roku kasztelan przemyski Rafał Tarnowski postanowił zbudować dla Matki Bożej solidniejszą, murowaną świątynię. Niedługo później ukończono budowę gotyckiej świątyni, która dużo lepiej mogła służyć napływającym pielgrzymom. Posługujący przy kościele kapłani podejmowali przybywających wiernych oraz spisywali cuda czynione

Wyłącznie odpowiedzialność za zawartość niniejszej publikacji ponoszą jej autorzy i nie może być ona utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem Unii Europejskiej.

Mikroprojekt finansowany ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach Programu Współpracy Transgranicznej Interreg V-A Polska-Słowacja 2014-2020.

przez wstawiennictwo Matki Bożej. Kolejny rozdział w historii tego miejsca rozpoczął rok 1629, kiedy dzięki staraniom Anny Ostrogskiej kościół wraz z zabudowaniami przekazano Zakonowi Jezuitów. Po okresie wojen przystąpiono do rozbudowy kościoła i klasztoru. Jezuici przy świątyni zbudowali kolegium zamiejskie z nowicjatem. Obecna forma świątyni jest wynikiem barokowej rozbudowy, w latach 1696-1713 oraz po połowie XVIII wieku, według projektów Jakuba Solari oraz planów Józefa Degana. Wyposażenie wnętrza w większości pochodzi z XVIII wieku. W głównym ołtarzu znajduje się gotycka Pieta uroczyscie koronowana w 1755 roku. Polichromie wnętrza wykonali Rossi, Ornanus, Swach i Schonhof. Uwagę skupiają malowidła w korytarzu klasztornym, bardzo interesujące ze względów ikonograficznych, ukazujące m. in. sceny z historii cudownej figury Matki Bożej, widoki Jarosławia, Lwowa i Torunia oraz portrety Zofii z Odrowążów Tarnowskiej - Kostkowej, Anny z Kostków Ostrogskiej, Anny Aloyzy z Ostrogskich Chodkiewiczowej, Jana Kazimierza, Jakuba Sobieskiego, Jana III Sobieskiego, biskupa Aleksandra Fredry. Po kasacie zakonu jezuitów (1773) zespół przekazany został dominikanom przybyłym w 1777 r. z Bochni. Do końca I wojny światowej w klasztorze rezydowało wojsko równocześnie z zakonnikami. W 1931 roku w kościele święcenia kapłańskie przyjął bł. Michała Czartoryski OP. Końcem XIX wieku przeprowadzono gruntowne prace remontowe w celu odnowienia świątyni. Był to również okres ożywienia duszpasterstwa i życia religijnego. Szczęśliwie klasztor bez większego uszczerbku przetrwał obie wojny. W czasie II wojny światowej kościół i klasztor zajęły wojska niemieckie i zamieniły na magazyny. Po wojnie przywrócono normalne duszpasterstwo. W 1942 roku świątynię oddano wiernym, a po wojnie przywrócono normalne duszpasterstwo. W roku 1970 biskup Ignacy Tokarczuk erygował przy Bazylice parafię liczącą kilka tysięcy wiernych. Kolejne wydarzenia wiążą się z wciąż rosnącym kultem cudownej piety oraz licznymi jubileuszami. Obecnie Dominikanie z troską i gorliwością podejmują wiele starań, by zapewnić temu zabytkowemu miejscu odpowiednią opiekę. Również dzięki hojności parafian i przybywających pielgrzymów prowadzone są liczne prace konserwatorskie i remontowe.

Szereg miejsc o różnej historii i charakterze łączy niezaprzeczalnie postać Matki Bożej. Staje się ona łącznikiem między chrześcijańskimi wyznaniem wschodu i zachodu, co w swoim projekcie Drogi Integralnej Odnowy Człowieka świadomie wykorzystują jego twórcy. Wychodząc z założenia, że dzięki bogactwie jakie noszą w sobie inne kultury i każdy człowiek z osobna, znalezienie wspólnego dla nas punktu ułatwia dzielenie się doświadczeniem, historią życia. To przekłada się na poczucie jedności i daje szansę na łatwiejsze poradzenie sobie z problemami jakie niesie współczesny tryb życia. Całość wkomponowana w wypracowane przez ekspertów ramy programu profilaktyki daje nadzieję na dużo lepszą kondycję społeczeństwa.

Wyłącznie odpowiedzialność za zawartość niniejszej publikacji ponoszą jej autorzy i nie może być ona utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem Unii Europejskiej.

Mikroprojekt finansowany ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach Programu Współpracy Transgranicznej Interreg V-A Polska-Słowacja 2014-2020.

Koncepcja realizowana jest w ramach projektu „Droga Integralnej Odnowy Człowieka Via Reginae” finansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego Program Interreg V-A Polska – Słowacja 2014-2020 rezultatem czego będzie transgraniczny markowy produkt turystyczno-pielgrzymkowy oparty na wschodnich i zachodnich tradycjach chrześcijańskich. Więcej szczegółów znaleźć można na stronie projektu www.dioc.pl.

Wyłączną odpowiedzialność za zawartość niniejszej publikacji ponoszą jej autorzy i nie może być ona utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem Unii Europejskiej.

Mikroprojekt finansowany ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach Programu Współpracy Transgranicznej Interreg V-A Polska-Słowacja 2014-2020.